

Izhcayluma.

Afgang til Cuenca og videre til Guayaquil

Kl. lidt i 8 torsdag morgen siger vi farvel til Rike på Izhcayluma. Opholdet var fuldstændig som jeg havde håbet, det ville blive. TAAAAAK!

spiller og hans kone en lidt stramtantet ecuadorianer, som brokkede sig en hel del. Han var lettere ADHD agtig, og egentlig meget sød. Da jeg spurgte ham hvorfor han havde så stærk en engelsk accent sagde han smilende ” fordi jeg da oprindelig er fra London.... Skatter”.

Jeg synes de 4 timer i minibussen op og ned af bjergene var en hård tur. Jeg har ikke tal på, hvor mange bjergtoppe vi kørte op og ned af, men det var rigtig mange – snart var vi på toppen i skyer og dis, så nede i dalen med grønne frodige bjerge tårnene op på begge sider af vejen og så op af bjerget igen. Og jeg har slet ikke tal på, hvor mange sving vi tog, men måske en dygtig matematikker kan regne ud, hvor mange sving man kan nå på 4 timer med en gennemsnitshastighed på ca. 60 km i timen. Vi lå i sving konstant, og da vi havde 55 km tilbage til Cuenca kunne jeg ha’ grædt. Min krop var så gennemrusket, at jeg mest havde lyst til at skribe af chaufføren, at jeg ville ud NU!

Vi steg på minibussen sammen med 4 andre. 2 tyskere – en mor med sin datter og et par, som var lidt spøjse. Han var en meget rig tidligere amerikansk football

Cuenca kl. 13:30.

Vi går igennem den gamle bydel, hvor vi skal bo på et gammelt Colonial style hotel. Vi går igennem en tæt trafikeret bydel. Total meget bilos. En helt anden verden end Izhcayluma, og jeg kan godt mærke, at jeg lige skulle vende mig til bymiljø igen. Mit allerførste indtryk var skuffelse. Kors en larm! Mange biler! Hvor bar den byhygge, som jeg havde forestillet mig? Imens vi gik der med hver vores kuffert rullende efter os, krydsede jeg fingre for, at vores Hotel i det mindste ville være hyggelig.

Det var hotellet heldigvis. God stemning og søde Lucia i receptionen der byder os velkommen. Vores værelse bar lille, men komfortabel. Når man åbner altandøren var det lige ud til gaden med bilerkøer så tæt som perler på en snor og mega meget støj. Den gamle altandør formår heldigvis at holde larmen ude. Bent og jeg ret små i højden og forholdsvis også i drøjden. To almindelig størrelse Nordeuropæer ville have haft lidt en prøvelse mht. badeværelset.

Det var nok det mindste badeværelse jeg kan mindes, jeg har boet med. Alene døren er under halv brede af en normal dør..... glemte desværre at tage billeder af det – det blev lidt komisk at kante sig rundt derinde efter et bad under den gamle bruser med sparsom vandmængde.

Efter aftensmaden gik vi en tur op på Placa Grande, hvor 3 ældre mænd sang og spillede i pavillonen. Det lød ret godt. Unge og gamle stimlede sammen og dansede med hinanden. Det var svært ikke at vugge i takt til musikken. *(for dårligt et billede til at hæfte på her. Jeg forsøger om jeg kan lægge en mobilfilm op, så du kan høre musikken og se de dansende)*

Derefter fik vi en stressende første aften i Cuenca. Bent blev nød til at lukke sit VISAkort, fordi han fik en meddelelse om, at nogen var i gang med et online køb i engelske pund. Efter et opkald til banken blev kortet lukket. Nu havde vi så kun mine 2 kort at rejse videre med. Heldigvis havde jeg taget 2 Visakort med. Vi var stadig ikke helt klar over, om vi ville kunne hæve penge på Galapagos, men det satsede vi på. Det benspænd var lige en øjenåbner for os. Man skal have mere end ét kort med hver, når man rejser. Bent skal nemlig blive en uge mere end mig.

Panamahatte og baskende indianerkvinder

Cuenca er byen hvor man producerer Panama hatte – den traditionelle er en hvid smuk hat med sort bånd. Men de findes i mange nuancer og farver med forskellige farvet bånd. Har man ikke råd til at købe en ny hat kan man få sin gamle repareret hos hattemanden.

Næste morgen kom chok nummer 2. Der har været en hacker inde i hele "mit IT system". Pis.... Var det mon nu også rigtig? Det lød sgu så rigtig og overbevisende. Hvad kunne han mon få fat i, hvis han ville? Var jeg nødt til at lukke mine kort også? Og hvad så! Ingen penge ingen mulighed for at hæve! Og hvad med hele resten af turen og specielt Galapagos! Via mr. Google gik vi i gang med at undersøge, om nogen kendte til den specielle hackertype. Det var der heldigvis, og det var ren fup. Vi fik en anelse ro på

Cuenca Ecuador. Jeg skal lige vende mig til larmende by igen efter 9 dage på stille og rolige Izhcayluma. Ikke nogen helt nem opgave. Det var heller ikke nogen helt nem opgave

at få hævet penge i dag. Panikken nåede lige at lande i os – var der noget om hackertrudslen alligevel? og hvordan skulle han kunne ramme mine visakort? Alle tanker kørte på fuld drøn og formiddagen gik med alt andet end at være turist i Cuenca. Ved bank nr. 6 fik vi endelig held med at hæve. Phy ha! Det næste stykke af turen er redet.

Fredag. Jeg skal også lige vende mig til at gå rundt med mit kamera igen og "indfange" folks færden (jeg respekterer selvfølgelig et nej). Der er så mange motiver at indfange. Nogle af dem stopper jeg bare op og indtager. Øjeblikke med øjenkontakt kan ofte røre noget i mig, som er mildt og blidt (ikke min stærke side, vil mange nok mene). F.eks. fik jeg øjenkontakt med en kvinde ved en bod på Placa Grande. Jeg kunne ha' svoret, at det var min mors øjne jeg så ind i. Hun døde for 8 år siden, og jeg kan ikke sige, at vi havde et specielt godt forhold til hinanden, men i det blik imellem os lige i det øjeblik, var der en vis respekt for det, vi trods alt havde haft sammen. Mærkeligt som døden og livet kommer så tæt på, når man er ude af sit vante hul og mærker sig selv på en helt anden måde end i det daglige trummerum.

Mange andre indtryk indfanges med kameraoptik og et lille klik til et senere kig og deling med dig og andre. Jeg nyder at kigge på hvordan mennesker er overfor hinanden her i Ecuador. Noget der virkelig slår mig som værende anderledes her i forhold til vores eget land er den mildhed som folk omgås hinanden med. De rører meget ved hinanden. Børnene er med i de voksnes liv - stille og roligt, men ikke nødvendigvis på børnepræmisser og alligevel overses de bestemt ikke. De kyskes og krammes, stryges over håret imens de bare sidder sammen. De har en dejlig indre ro sammen som familie.

Jeg går og tænker lidt over, hvad den konkrete forskel egentlig er på her og hos os i norden. Der synes at være en god ro i de børn og mange voksne i 2. og 3. verdens lande (jeg er helt klar over at mange har det af H... til). Noget jeg ofte oplever i de lande jeg rejser i, som udad til ikke har den rigdom som vi har i Danmark. Har de mon en mere levende rigdom end vi? – det fornemmes sådan.

Dagens mest interessante oplevelse var markedes-indianerkvinderne med deres lange sorte fletninger og Panamahatte. De behandler syge børn og voksne ved at banke løs på dem med en buket blomster, ruller et æg hen over deres krop og hoved og sprøjter væske ud på dem med munden..... Jeg håber, det virker.

Nogle helt små børn blev også hængt skrigende op i benene og rystet kraftigt - deres paniske skrig fik mig til at ville ruske en enkelt indianerkvinde en ordentlig tur, så hatten ville ryge af hende og hendes fletningerne ville baske hende hårdt i ansigtet. Ungerne blev sat bestemt ned på skødet af deres forældre og så fik de et sort kryds i panden og på maven, hvorefter de fik sprøjtet væske på sig. Ægget de bliver gnedet med, slog indianeren ud i en pose og analyseret æg og hvidem inden det kasseres. Væsken de sprøjtede ud af deres mund var noget "heksen" tog ind i munden og pistede ud på "offeret". Jeg er ikke helt klar over om de hatteklædte kvinder er en slags shamaner eller kloge kvinder, men folk stod i kø hos de mange behandlere.

En enkelt af dem tilbød mig behandling, men heldigvis er jeg ikke syg, så jeg afslog pænt tilbuddet og spurgte i stedet, om jeg måtte fotografere hende.

I dag var jeg nødt til at købe en maske til at sætte foran mund og næse – forureningen blev for meget for mig. Troede faktisk ikke jeg ville være så sensitiv over for det, men ind imellem fik jeg ondt i øjne og svælg af bilos. Her er total forurenede luft - busserne sender den ene sorte sky ud af udstødningen efter den anden. Luften står næsten stille, så osen lægger sig tykt i gademiljøet, og nærmest gør fortovene helt glatte at gå på.

Vi tog turistbussen rundt i den indre by og op til et udsigtspunkt. Vi fik lidt at vide om byen af en ret så overgearet guide som råbte ind i mikrofonen – ”kig til venstre og højre og lige frem”. Hendes hæse stemme blev overstyret i højtaleren af hendes råben, så højtalerne krattede. På turen mødte vi et hyggeligt UK / USA par som er midt i 40erne. De vil bosætte sig her i Cuenca – undervise i engelsk og lave tømrerarbejde. Han var pensioneret coastguard fra USA, og de kunne leve af hans pension. De ville gerne i gang med at lave noget, for det var gået op for dem, at det der med at trisse omkring og lade den ene dag snuppe den anden, det gik ikke i længden – de var gået mentalt lidt i stå, og var lidt nervøse for at ende som de gamle hippier, de havde mødt i Vilcabamba. Dem havde vi også undret os lidt over - specielt det liv de lod deres børn vokse op i. ”

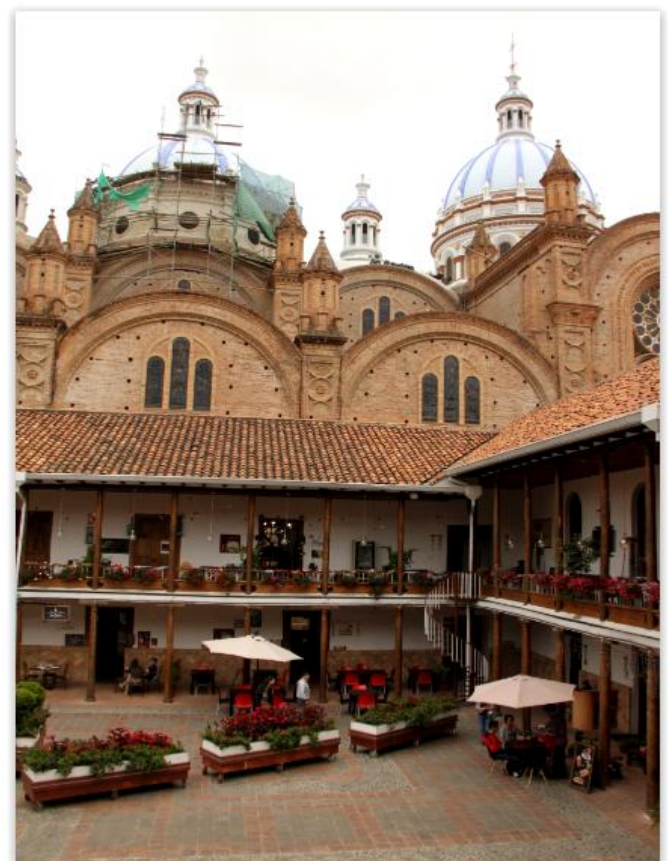
Vi delte 4 kaffe, pandekager med karamel, smoothies og andet guf med dem i den hyggelige franske cafe i Patio de Placa Grande med Katedralens tårne prangende i baggården.

Jeg gik på udgik efter en knaldrød eller blå poncho til min søster i butikken på første sal (klare farver har hun sagt). De ponchos jeg finder er lige lovlig indianeragtige og ingen af dem nærmer sig rød eller blå. Jeg falder dog for et 2 m vævet tæppe, som vil kunne hænge i mit klinikrum, men køber det ikke.

Sidst på eftermiddagen gik retur til vores hotel for at hvile benene og få samling på dages indtryk. Senere skulle vi ud og jagte dages sidste måltid.

Vi havde ret hurtig fundet vores stamcafe. Cafe Austria – en blok fra hvor vi bor. Mange andre følte sig også rigtig godt tilpas i den rumlige cafe med god musik, gule vægge, knager til hver mands hat, hyggehjørner og med skakturneringer om lørdagen. Vigtigst af alt er at de servere god mad, stærk kaffe og affelstrudel med creme som ikke er til at stå for.

Der mødte vi så pludselig Jeff – en skribent som også havde boet på Izhcayluma, imens vi var der

– Bent havde tabt til ham i bordtennisturneringen juleaften. Verden bliver lille bitte, når man to forskellige nationer i en helt fremmed verdensdel finder den samme stamcafe på samme tidspunkt uden at ane, at vi hver især var rykket til samme by. Vi bliver alle et lige match – unge, gamle, rig og mellemrig, når vi bevæger os ud på fjerne marker og bliver nysgerrige på hinandens liv uden like- og delingsknapper. Rejse på forskellig vis burde være en del af den livspakke man tildeles.

Lørdag.

Under morgenmaden spurgte jeg vores morgenmadsdame, hvad de blomsterbankende kvinder på markedet egentlig var for nogen, og hvad de behandlede. Hun lyste helt op, da hun fortalte, at de er en slags kloge koner – ikke shamaner. Og det de primært gør, er at banke energi ind i sløve / apatiske børn og voksne. For mig virker det stadig som en lidt besynderlige omgang, men iflg. Vores dejlige milde morgenmadskvinde på vores hotel, så virker den behandling - hun fik selv En omgang som barn, fordi hun var for stille, indadvendt og energiforladt. Hun virkede bestemt ikke til at have taget skade af behandlingen. Hun var så sød og smilende enhvers drøm om en mormor.

Det fik mig til at tænke på den bitte samtale jeg fik med en lille Indianermand på markedet med helt

sorte øjne, rynket hud og fin sort uldhat. Han stod og så på, imens hans kone blev banket på med kviste, gnedet på med et æg (som efterfølgende blev slået ud i en pose og analyseret som god eller dårlig) og derefter blev hun spyttet på med urtevand. En del af det prusten urte vandet som kom fra indianerbehandlernes mund, nåede han lige at gribe, så han selv fik en minibehandling. Sådan som jeg forstod på ham, så var hans kone "dårlig i hovedet" og nu ville alt blive godt igen med den behandling. *mit spansk er på et niveau, så jeg kan forstå en overordnet betydning.* Konen så hammer træet ud, da hendes mund smilte til mig med et lige så dårligt tandsæt som hendes mand. Hendes øjne fik ikke glæde af det smil hun sendte mig.

Jeg forsøger at forstå, at der kan sidde 12 - 15 "kloge koner" med lange fletninger iført farvestrålende velourkjoler og Panamahat under en stor rød plastikpavillon og tjene 5 dollars pr. femtende minut. Behandling bestående af bank med en buket blomster og kviste, æggegnidning og spyttende urte vand. Iflg. Hotelmutter behandler de i Cuenca byen 2 dage om ugen, og der er rift om tiderne. Alle de andre dage er de i andre byer. Det må jo virke siden så mange står i kø for det. Og en ting er sikker – de har en ret god timeløn.

Lørdagen gik med gåture rundt i gaderne efter vi fik købt vores busbillet til Guayaquil til søndag formiddag. Det forsøgte vi også om fredagen, men man kan kun købe én dag forud. En bustur jeg ikke så ret meget frem til.

Jeg ville gerne købe mig en flot hat, som jeg havde fået øje på i torsdags, da vi ankom. Men jeg kunne simpelthen ikke finde butikken igen. Jeg vil tro jeg ledte i mindst to timer den eftermiddag. En lærestreg! Køb, når den gode mavefølelse er der.

Søndag morgen. En taxa til busterminalen til 2 dollars og af sted i den gyngende bus til tiden kl. 9:55. Det første der sker, da jeg finder min plads helt forrest i bussen er, at en meget fed ung kvinde taler højlydt i sin telefon med en 4 – 5 opkald. Efter de højlydte samtaler indstiller hun telefonen til dunke musik, hvilet får mig op af mit sæde i et hurtigt spring. På mit bedste spansk beder jeg hende om at slukke... tak og gir hende mit bedste dræberblik. Hun glor på mig som om jeg er helt langt ude i hampen med den forespørgsel. Huns tænder igen for musikken og så siger jeg direkte til hende, at hun godt kan slukke, og det er lige nu. Mit blik bider sig ind i hendes og på dansk får mit noget flossede nervesystem mig til at tilføje "dit fede læs og ellers klapper jeg dig en, for nu har jeg fået nok af dit (og alle andres) larm" og så smiler jeg til hende. Hun fatter fuldstændig, at hun ikke skal forsøge igen med musik af nogen art. Hun gør endnu et par telefonopkald denne gang lidt mere afdæmpet – 1 – 0 til mig. Så vugger hendes ret store krop sig i søvne til larmen fra filmen på skærmen lige over Bents og mit hoved. Hun krammer sin håndtaske i alle de 4 timer turen vare. Et par gange er hun ved at glide ud af sit sæde, men hun når lige at hive sig i land inden hun ved næste sving ville ramme gulvet med et gevaldigt klask. Jeg stopper et stykke toiletpapir i den kolde ventilator der hamre ned i mit hoved og finder mit uld halstørklæde frem. Hr. Andresen – at rejse er blevet mere end bare at leve livet.

Larm fra musik og film var hvad programmet stod på de næste 4 timer. Og det på en "bund af" ture op og ned af bjergene med en milliard sving og en anelse køresyge. Vi sad på plads nr. 1 og 2 lige bag chaufføren. Et par gange sad jeg med hjertet oppe i halsen, og tænkte at nu, går det galt. Det ved jeg godt, at det "aldrig" gør – de køre skide godt, men for pokker de tager nogle chancer ind imellem.

En kort pause oppe i skyerne i dis og småregn. Tisse af i en fart – hurra der er toiletpapir på toilettet uden at en gammel mand eller kvinde har siddet og nøje foldet de 4 – 5 stykker, man normalt køber til 20 cent. Et par bjerge mere op og ned – flere sving end jeg orker at tælle, og vi er nede i helt pandekage fladt landskab. De sidste 70 km kør vi lige ud og mit nervesystem falder til ro.

Jeg kan godt mærke, at jeg ikke er vild med de her busture mere. Rejsedage er i det hele taget blevet mere en udfordring end en oplevelse... desværre. Jeg plejede at elske rejedagene også. Efterhånden som jeg er blevet ældre, er det blevet lidt et pres, at rejse på den her måde.. Dels fordi jeg synes, det er anstrengende at hitte ud af alle de mange muligheder, at forhandle, at forholde mig, men også fordi meget er blevet alt for uroligt – både syns- og specielt lyd-mæssigt. En bustur på 4 timer kan ikke gøres uden den drukner i larm og flimmer. Mange børn får hver deres mobiltelefon med hver deres pling plang lyd på – de skulle nødtigt komme til at kede sig ved at kigge ud af vinduet. Mænd og kvinder snakker i deres telefon eller skruer op for deres egen musik, og det sker samtidig med, at der tonser en eftersynkroniseret platmorsom amerikansk film ud på to skærme i bussen. Føler selv at jeg lyder som en gammel kone, når jeg skriver det her, men jeg kan simpelthen ikke forstå, at så mange mennesker har det ok med konstant larm og øjebæ omkring sig.

Jeg får lyst til at starte en modbevægelse mod unødigt larm i offentlige rum. Alle har jo selv devices og headsets som de kan anvende, så vi andre kan gå i lufthavne, på gader, i butikker mv uden støj ud af for det meste rigtig dårlige højttalere.

I bussen laver jeg selv mit lille overlevelsesunivers ved at sætte min lydbog igennem de dejlige hovedtelefoner, jeg fik af Bent i fødselsdagsgave, lukke mine øjne og håbe på det bedste for turen. Derved kvæler jeg ærgerlig nok alle de naturlige indtryk af køreturen omkring mig. Kun et par gange åbner jeg øjnene og forholder jeg mig til den natur vi køre igennem. Jeg, i min helt egen verden med fortælleren i øerne og mine egne indre billeder af en lydhistorie, som intet har med

ruten og min igangværende rejse fra A – B at gøre. Lydbogen blev min overlevelse på den tur. Og det kommer nok til at blive metoden fremover, for rejse vil jeg gerne mange år endnu.

Vi rammer Guayaquil kl. ca. 14. Da vi stiger af bussen rammer vi muren af varme. Jubiii. Jeg sveder så det løber af mig. Hurtigt finder vi en taxa og den køre de 10 minutter hen til vores lufthavnshotel. Vi lander i vores nye hjem for en nat og beslutter at smutte en tur ind til havnepromenaden i byen Guayaquil, spise lidt mad og glo på folk i hollyday mood.

I morgen har vi endnu en rejsedag. Med flyveren til Galapagos og derfra med bus, båd og taxi frem til vores AirBnB hjem de næste 10 dage. Det bliver en fin oplevelse er jeg helt sikker på. Et sted man kun kommer én gang i sit liv. Jeg glæder mig allermest til at møde en af de kæmpe skildpader som går frit omkring. Jeg syntes de har noget helt særligt over sig som de spankulere rundt der med deres store skjold på ryggen.

Melecon Guayaquil

